

Arachne, de kunstige weefster, die de onbescheidenheid had aan haar goddelijke leermeesteres Pallas Athene een wedstrijd in het weven voor te stellen. Zij weefden een kunstig weefsel, de minnarijen der goden voorstellende. Athene, hierover ten zeerste vertoornd, verscheurt haar weefsel en Arachne hangt zich op. Doch de godin, medelijden met haar hebbende, roept haar in het leven terug en verandert haar in een spin, zoodat zij naar welgevallen kan hangen.

Dan staat er ook te lezen, dat koning Salomo de spin tot voorbeeld aan zijne hovelingen stelde, wegens haar vlijt, kunstvaardigheid, schrandereheid, matigheid en deugd. Verder: hoe een metselspin in Italië zich in den grond een woning maakt en deze met een valdeur sluit, — hoe een spin onzer slooten: de waterspin — onder water een woning spint, een duikerklok in 't klein en ook met lucht gevuld. Dan veel over het weven der webben, het spinnen

Fig. 4.

Nestje in den top van een overjaarsche rietstengel; de pluim is door de draden saamgesponnen en verbergen min of meer het nest.

Fig. 5.

Mimicreerend nestje van groen spinsel, tusschen groene heide.

der Herfstdraden, het reizen en trekken dezer weinig bekende en beminde dieren.

En, ten slotte: iets over de familie der Wolf- of Jachtspinnen (Lycosidae), waarover hoofdzakelijk mijne waarnemingen gedaan zijn. De fig. 2 tot 5 zijn zakjes met eieren in fig. 1, met zand tot beschutting. Sommige soorten dezer fam. bewonen den grond en maken daarin gaatjes, welke zij met spinsel bekleeden. Het zijn woeste beestjes en verdwijnen met snelle bewegingen, als men een steen optilt, waaronder zij domicilie hadden gekozen.

Wie van deze dieren een afkeer mocht hebben, hij ga in de natuur hunne kunstwerken zien, hun leven ook als 't kan en neme lectuur ter hulp, als 't avond is.

Het is, op mijn woord, een interessante paragraaf uit het eeuwige boek der natuur.

J. B. BERNINK.

DE OTTERVANGST.

Weer is het winter — een dikke ijskorst bedekt de wateren — gelukkig heeft de barre wintervorst het land met een sneeuwkleed gedekt. De kerstvacantie is in het land en een groote jongen is in de wolken van blijdschap, dat hij mee mag ter ganzenjacht. Weer is de jager gekleed met zijn slaapmuts en de witte jas, de jongen heeft de slee met de „stekkers” weer op den rug. Toevallig leidt de weg weer naar de „Goote”, maar nu wordt een der hoofdwegen door den polder genomen. Links van den weg loopt een breede „watering”, die den schaatsenrijders nu een mooi ijsvlak biedt. Aan de sporen van kraaien en bunsings op de sneeuw kan men zien, dat ze hun best hebben gedaan om nog wat te vinden in de slootkanten.

„Zitten hier nog altijd otters, vader,” vraagt de sleedragers. „Ik denk het wel,” zegt deze, „ik heb ze dezen herfst tenminste hier ook wel hooren fluiten.” Al voortwendelende en kijkende naar de koolzaadvelden in den polder, vertelt de jager, dat ook in deze streken nog wel otters worden geschoten. „Kijk, hier is een paar dagen geleden zeker nog een otter doorgekomen,” zegt vader, wijzende naar oneffenheden in het ijs, die een geul aanduiden. „Ze zullen het nu wel laten er met hun harde onderkaken door te breken,” vervolgt de jager, „het ijs is nu te dik.” „Hé,” zegt vader, „hier zijn ottersporen,” wijzende op indrukken in de sneeuw op den weg. „Ze zijn nog versch ook.” „Zou ie hier in de buurt zitten, vader,” vraagt de jongen, wiens lust is opgewekt om zoo'n vischvretter eens in natura te zien. „Misschien onder een van die bruggen,” meent de jager. Over de watering liggen, om toegang tot de landerijen te geven, honten bruggen. De vader volgt het spoor aandachtig, maar de jongen heeft de slee al neergezet en holt naar de eerste brug de beste, die hij ziet. „Maak niet zoo'n haast,” roept de jager; „het zou al heel toevallig zijn als hij daar juist onderzat.” Het hartstochtelijk jagersjongetje ligt echter al op den buik op de brug, schuift zich naar voren, om er zoo onder te zien. Hij buigt zich zoo ver voorover, dat hij bijna zijn evenwicht zou verliezen, kijkt voorzichtig naar den linkeroever, dan rechts en... „Vader,” gilt de jongen doodsbleek, als hem twee vurige kooltjes van uit een donker gat aanstaren. „Achteruit,” roept vader, die het geweer opengooit en vlug laadt. Met een vluggen sprong staat hij op het ijs van de watering, het geweer aan den schouder. De verschrikte jongen heeft zich vlug achter den jager geplaatst en wijst: „daar, daar.” De jager ziet het wel, maar vindt het beter nog een paar stappen naar voren te doen. Het oogenblik is hem gunstig: op het ijs staande, ziet hij zoo onder de brug en de otter met het lijf geheel uit zijn hol gekomen, ziet den jager nieuwsgierig, uittartend aan. Daar staat de jager, het geweer aan den schouder in afwachtende houding. — De jongen beeft over al zijne leden; hij weet, dat het schot juist moet zijn, dat de hagel afstuit op den harden kop en niet doordringt in den dikken huid. De otter, het gevaar ziende, maakt plotseling een beweging naar boven om zich te keeren en waarschijnlijk in zijn hol terug te gaan, maar tegelijkertijd knalt het schot... vader en zoon loopen achteruit om de werking van het schot af te wachten. Alles blijft stil; geen beweging wordt onder de brug gezien. „Hoe is het mogelijk,” mompelt de jager, „gemist?” De jongen wordt naar de brug gestuurd en half weifelend voldoet hij aan het bevel, maar nu hij zijn vader nog dichter bij de brug ziet staan, gereed om zoo noodig te schieten, vat hij moed en hoewel nog bleeker dan in het begin, kijkt hij onder de brug. Na een vluchtigen blik denkt hij: „de otter is weg;” nog eens kijkt hij en een

dikken rolronden bruinen staart ziet hij op het ijs liggen.

„Ik zie een staart vader,” zegt hij met gesmoorde stem.

„Dan toch geraakt,” zegt de jager zacht. „Pak jij nu den staart beet en trek daaraan,” beveelt de vader; „ik sta klaar.” De jongen, die al zoo oud is, dat hij ook al eens over de emotie's van Couperus e. a. heeft hooren praten, zal nu een heusche emotie doorleven. Bevende steekt hij de rechterhand over de brug en vat den warmen, dikken, harigen staart, doet één ruk en met een gil vliegt hij op en loopt weg — de otter kwam er uit! — De jager blijft echter stil staan en roept: „nog eens.” Weer gaat de jongen erheen, neemt weer de staart, trekt en trekt.... „Hij houdt vast,” roept hij, nu hij er geen beweging in kan krijgen. „Dan is hij dood,” zegt de jager en stapt naar de brug. Manhaftig stapt de jongen nu naast zijn vader op het ijs, pakt met hem

den langen staart en zij spannen hun krachten in, als trokken zij een paal uit den grond. Eindelijk laten de voorpooten van den otter, die in zijn doodstrijd zijn nagels diep in de kanten van den harden kleigrond sloeg los en zoowel vader als zoon zijn verschrikt nu ineens de otter naast hen op het ijs ligt. „Dat is een goeie,” zegt de jager en na zoo'n vangst gaat hij maar huiswaarts. De jongen krijgt ook dit vrachtje op zijn rug en had hij toen een kiek-

toestel gehad, hij zou u nu hier hebben laten zien, hoe hij huiswaarts keerde; een roode zakdoek om den dikken nek van het monster gebonden, draagt hij zijn buit op den rug, terwijl de staart hem over den weg nasleept. Trotsch als toen Hercules zijn Hydra had verslagen, stapt hij voort, hopen de, dat de menschen hem nu maar zien zullen.

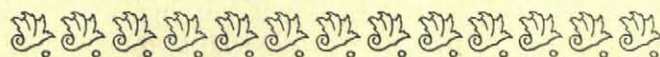
Nadat de otter één dag had thuis gehangen ten gerieve van de vele kijkers, werd hij in Rotterdam verkocht voor den prijs van acht gulden.

Onderweg vertelde vader zijn wakkeren zoon van de otters in het *Meertje van Rockanje*. Dat plasje water, waar geleerde geologen als Dr. Blink studeerden en niet konden oplossen het groote raadsel van de kalkafzetting, is op het eiland Voorne, door zijn otters een beroemdheid geworden! Een arbeider doodde in één winter volgens een bericht in de Brielsche Courant zeven otters, zonder een enkel wapen te gebruiken. Hij wist ze op het ijs te lokken, nam een gunstig oogenblik waar, om ze bij den langen staart te pakken, slingerde den otter een paar malen rond door de lucht en met een harden slag liet hij het dier op het ijs neerkomen, om den bewusteloze daarna af te maken. Een boer, wonende aan het Meertje, dat de laatste twee jaren nog beroemder is geworden, doordat geconstateerd is, dat de modder sterk zwavelhoudend is (die ook al gebruikt wordt voor modderbaden) vertelde mij verleden jaar, toen ik aan het Meertje zat te droomen, over het vulcanisme van de aarde, van zijn dochttertje, dat een twintigtal jaren geleden tegen wil en dank speelde met een otter in een rietsloot, uitkomende op het Meertje. 's Morgens om elf uur hoorden de graandorschers in de schuur een kind van vijf jaar gillen in een rietsloot achter den boomgaard, waar het op het ijs speelde. De dorschers loopen verschrikt toe en zien

het dochttertje van hun baas een otter afwerend, die het kind bijna tegen het ijs gooit. Met moeite werd het kind uit haar neteligen toestand gered en de otter met hooivorken en dorschvlegels afgemaakt. De boer moest mij nog even vertellen, of het Meertje 's winters overal dichtvriest en de man vertelde mij, dat in Betje's kelder (de plaats, waar eenmaal een engelachtig meisje van dien naam verdrong), altijd enkele ronde plaatsen openblijven. „Maar het is daar ook zoo diep, mijnheer”, zei hij. — Nog lang bleef ik aan het Meertje zitten peinzen, las boeken over vulcanisme en dacht: „zou het zoo zijn?” — Wie zegt het mij? En is ons land niet genegen nog eenmaal proeven te laten nemen?

Bloemendaal, Augustus 1904.

M. VRIJ.

IETS OVER VINVISSCHEN.

⌘ Tot de niet-alledaagsche dingen, die een natuurliefhebber zoo al te zien krijgt, behoort zeker wel het gezicht van eenen heuschen walvisch. Dezer dagen konden wij in Den Helder zoo'n groot zoogdier zien en wel die soort van walvisch, welke zich van de baleinwalvisch onderscheidt door het bezit van een rugvin, en daarom vinvisch wordt genoemd.

Dat was een nieuwtje:

„Half Nieuwediep
stroomde leeg

En Huisduinen's
oevers zwollen.”

Reeds in het begin van November had men op de „Wodan”, het vaartuig, dat voor het onderzoek der Noordzee gebruikt wordt, beesten gezien, die door de bemanning met den naam van „Noordkapers” werden betiteld. Noordkapers echter zijn walvissen, verwant aan de bekende Groenlandsche walvissen, maar leven zuidelijker 't Is niet waarschijnlijk, dat het deze geweest zijn, want zij komen bijna nooit in onze streken. Later zag men meer van die groote dieren, waarschijnlijk de scholen haring achterna. 13 November stootte de „Wodan” op het lijk van een vinvisch en daar de kapitein, vanwege de staat waarin hij verkeerde, hem niet geschikt achtte mee te nemen, werd hem zijn staart afgehaakt en naar Maassluis gebracht.

Dezelfde kolossus zonder staart werd hier drijvende gevonden en op 't strand voor anker gelegd. De lengte bedroeg 16½ M. met den staart was hij dus ongeveer 18 M. geweest. De bovenkaak was gebroken en lag plat neer, de tong, dik en gezwollen, werd er uitgesneden. Ook zijn balein was hij al kwijt.

Eenige dagen later werd hij onder minder aangenamen geur gesloopt en de koper is nu zelf hier bezig om het spek te smelten.

Nu iets over vinvissen in 't algemeen.

Zij maken de grootste dieren van de aarde uit. Hunne lengte kan tot 30 M. bedragen. Reeds bij de geboorte zijn zij 7 M. lang (flink ontwikkelde jongelui!).

Vroeger meende men, dat alle Noordelijke vinvissen één soort vertegenwoordigden. Thans kent men er vier. De onze was *Balaenoptera physalus*. Een paar andere zijn *B. acutorostrata*, de dwergvinvisch, waarvan 20 December 1862 een wijfje bij Amsterdam in het IJ strandde en een in 1837 tusschen Ostende en de Zeeuwsche kust, en *Megaptera boops*.

Voorne'sche Otterjagers.